

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

De, der ikke vil medvirke til hjemsendelsen, kommer på madkasseordning. Så er det rigtigt, at der kan være en periode, hvor man, selv om man gerne vil medvirke, alligevel bliver på centeret en tid. Det er ikke en lang tid, men det er jo altså en tid, hvor det er blevet ganske klart, at vedkommende ikke kan blive i Danmark. Det er en anden situation, end hvis der er mulighed for, at man skal blive i Danmark.

Min udtalelse om Røde Kors skyldes, at dette lovforslag som det følgende er forberedt i et grundigt udvalgsarbejde, hvor Røde Kors har medvirket. Hvis Røde Kors tager afstand på dette punkt, undrer det mig, men hvis det står på den måde, som det blev citeret fra høringssvaret, o.k. så må jeg erkende det, og jeg skal nok tjekke sagen. Jeg skal gerne tale med Jørgen Chemnitz om det, for det undrer mig meget. Jeg må sige, at jeg ikke kan forstå det høringssvar.

Så vil jeg føje til, at uanset om høringssvaret er, som det her bliver udlagt, så er det jo ikke Røde Kors, som driver alle centre. Vi er jo på vej til at finde nogle andre operatører til nogle af centrene. Det kan jo være, at de har en anden holdning end Røde Kors, og det kan jo være, at den anden holdning også kunne begrunde, at de får lov at overtage nogle centre.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 156: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Skærpelse af udsendelsesforanstaltningerne, effektivisering af sagsbehandlingen vedrørende ansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 29/1 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Også dette forslag bærer præg af integrationsministerens opgør med konsekvensløsheden. I Venstre har vi netop i årevis kæmpet for en mere konsekvent asylpolitik. Vi finder ikke, det er rimeligt, at de, der ikke har krav på asyl i Danmark, kan blive ved med at forhale de endelige afgørelser, og vi finder, at det er endnu mere urimeligt, at de, der ikke medvirker til udsendelse, i virkeligheden får en bedre behandling end dem, der pænt rejser hjem efter afslag. Derfor er vi i Venstre meget tilfredse med, at der nu fremsættes lovforslag, som i sin holdning viser en konsekvens over for afviste asylsøgere.

Man kan sige, at lovforslaget er udtryk for, at man først forsøger med det gode, men hvis ikke den afviste asylsøger vil rette sig efter anvisningerne, ja, så må han eller hun altså finde sig i strammere foranstaltninger. Asylsøgere, der medvirker til udsendelsen, skal ikke udsættes for den ulighed, der ligger i, at når man opfører sig pænt og pænt rejser ud frivilligt, så får man det i virkeligheden ringere end den, der modsætter sig hjemsendelsen. Vi finder derfor, at lovforslagets opbygning er både pædagogisk og rimelig.

Mennesker, der har rejst fra den ene del af verden til den anden, måske forledt af pengegriske menneskesmuglere, men som ikke har krav på flygtningestatus, har naturligvis krav på dels at få vejledninger fra det offentlige om deres pligt til at udrejse, dels at de får lejlighed til at vise, at de frivilligt vil udrejse. Den løsning er selvsagt mest tilfredsstillende for alle parter. Men modvirker en afvist asylsøger udsendelsen, må der strammere midler til, og vi tilslutter os, at de udsendelsesfremmende foranstaltninger stiger i intensitet og kan ende med frihedsberøvelse.

Vi tilslutter os derfor, at modvillige personer sættes på madkasseordninger og overflyttes til Sandholmcenteret, der kan fungere som penge-løst center for denne gruppe.

Det er naturligvis ikke rimeligt, at personer, der overhovedet ikke har lov til at være i Danmark, og som ikke vil rette sig efter politiets anvisninger om at rejse hjem, men tværtimod på enhver måde modvirker hjemrejsen, skal have penge udbetalt under deres ophold.

Kl. 11.20

De skal derimod underkastes sådanne foranstaltninger, at der lægges pres på dem for at rejse hjem, og hjælper det stadig væk ikke, må de altså frihedsberøves, indtil kontrolleret udsendelse kan finde sted.

Det er helt afgørende for vores asylsystem, at de, der får asyl, integreres, og at de, der får afslag, også udsendes.

Vi støtter derfor også de forbedrede redskaber, der gives hjemmel til i lovforslaget, med videregivelse af foto og fingeraftryk for at fremme sagsbehandlingen.

Endelig støtter vi også den stramning, der ligger i, at tidspunktet for indlevering af ansøgning om humanitær opholdstilladelse fremskyndes.

Vi støtter altså forslaget.

Karen J. Klint (S):

Som udgangspunkt kan vi støtte lovforslaget, der skærper reglerne for udsendelse af afviste asylansøgere, således at afviste personer ikke opholder sig unødvendigt i Danmark, alene fordi de ikke vil acceptere en afvisning. Ofte er der tale om personer, der ikke ønsker at forlade landet, hvorfor de trækker udsendelsen i langdrag.

En forudsætning for vores støtte er, at der fortsat tages de nødvendige hensyn i de sager, hvor det er oplagt, at man skal overveje humanitært ophold. Det har vi jo i bl.a. kosovosagerne.

Desuden er det en forudsætning, at der, hvor det er årsager i hjemlandet, der alene udgør problemet med afrejsen, skal dette indgå i de beslutninger, der træffes for afviste asylansøgere, også vedrørende indholdet i den ufrivillige ventetid. Den skal være præget af samme muligheder for ikke at blive udsat for nedbrydende passivitet m.v. Desuden bør Danmark forstærke forhandlingerne og samtalerne med de pågældende lande til gavn for de personer, der blev afvist og derefter udvist.

Skærperne i lovforslag nr. L 156 går desuden ud på øget adgang til kontrol uden samtykke. Det vil vi godt være med til at acceptere,

men flere steder er det dog oplagt, at der så skal være en orienteringspligt over for den pågældende, og dette bør fremgå af selve lovteksten. Vi synes ikke, det er nok, at det står enkelte steder i bemærkningerne. Det er desuden en forudsætning, at disse skærper ikke strider imod nogen konventioner eller andre internationale aftaler, hvilket er antydnet i et af høringssvarene.

Der skal stilles nogle spørgsmål under udvalgsarbejdet, og et af dem vil blive, hvad det er, man forstå ved nødvendige sundhedsoplysninger og helbredsoplysninger uden samtykke. Hvor langt vil regeringen gå? Vil man tage tvangsblodprøver, eller hvad er det, man lægger op til her? Det er vi nødt til at have afklaret.

Vi vil også stille spørgsmål om fortolkningen af begrebet »økonomisk støtte af ikke ubetydelig størrelse«.

Det er et citat fra den arbejdsgruppe, som har haft forarbejdet til lovforslaget. Hvad er økonomisk støtte af ikke ubetydelig størrelse? Når vi kender regeringens holdning til, hvad der er stort og småt med hensyn til penge, så er det meget rart nu at få den afklaring af størrelsen.

Der er også nogle andre spørgsmål, vi vil stille, og så har vi faktisk noteret os, at der ikke er besparelse i det her lovforslag. Det er sådan set rart nok.

Søren Krarup (DF):

Dette lovforslag er vi ubetinget tilhængere af, ligesom vi i al beskedenhed anser os selv for at være en slags initiativtager til det.

Det er på tide, at der sættes kraftigt ind for at få afviste asylansøgere sendt tilbage til det land, de hører hjemme i. Der har efter vores mening været alt for meget mangel på konsekvens og alt for stor svagheit i danske myndigheders håndhævelse af deres egne afgørelser.

Når der er givet afslag på asyl, så skal den afviste asylansøger naturligvis rejse tilbage til sit hjemland, og vil han det ikke, fordi han finder det mere fordelagtigt at blive i det Danmark, der har afvist ham, skal han selvsagt tvinges til det.

Asylansøgere skriver ikke selv loven og bestemmer ikke selv vilkårene. De skal ikke afgøre, hvem der har ret til at være i Danmark, og fatter de det ikke med det gode, må myndighederne sørge for, at det bliver gennemtvunget med det onde, dvs. med magt.

I den forbindelse er vi også tilfredse med, at det udstrakte misbrug af begrebet humanitær opholdstilladelse begrænses via den erklæring,

som asylansøgere skal underskrive på et tidligt stadium.

Kl. 11.25

Alt for ofte har vi jo oplevet, hvordan § 9 b i udlændingeloven er blevet benyttet som en bekvem udvej til at forhindre den udsendelse, som Flygtningenævnet har besluttet. Når der således var sagt nej, så kunne henvisningen til væsentlige hensyn af humanitær karakter trækkes af stalden af smarte advokater og asylansøgere og benyttes til at trække tiden ud, somme tider så længe, at man tiltvang sig permanent opholdstilladelse. Dette skal stoppes, det lægges der op til i dette lovforslag, ligesom det også skal stoppes, at danskere søger at forhindre myndighedernes afgørelse ved hjælp af illegalitet, hvor de skjuler flygtninge under jorden.

Jeg vil ikke anfægte sådanne danskeres idealisme, men jeg vil anfægte, at en påstået idealisme skal være gratis, når den bryder loven. Tvinger din samvittighed dig til at handle mod loven, så må du netop i samvittighedens navn kræve straf, når du gribes af lovens håndhævere. Alt andet er umoralsk. Derfor er det nødvendigt, at der bliver tale om utvetydig straf, eller lad mig sige om en minimumsstraf af dem, der via illegalitet vil ophæve Flygtningenævnets afgørelse.

Vi vil i Danmark ikke længere være til grin for vores egne penge, hvis jeg må bruge et populært udtryk. Vi vil ikke fortsat acceptere, at Danmark er et tagselvbord, hvor enhver fremmed selv bestemmer varigheden og mæden. Vi vil have, at dansk lov bestemmer i Danmark, og vi vil have en dansk lov, der er klar og konsekvent, og hvor lovens ord føres ud i livet.

Derfor hilser vi dette lovforslag velkommen, idet vi dog vil sige til integrationsministeren, at gode ord i en god lov gør det ikke, nu vil vi se handling, hvad angår hjemsendelser.

Der er i øjeblikket tusindvis af afghanere, der har fået afslag på asyl. Hvorfor er de ikke sendt hjem? Hvorfor denne handlingserklæring, hvor man hele tiden henviser til, at EU til april vil begynde hjemsendelser? Vi har tidligere taget føringen, hvad angår udlændingelovgivning og praksis. Vi behøver ikke at vente på et fodslæbende EU, men kan selv chartre nogle maskiner, som kan flyve afghanere hjem. Vi kan og skal handle nu.

Vi i Dansk Folkeparti føler trang til at gå tilbage i danmarkshistorien og bruge Tordenskjolds ord over for integrationsministeren: Hvad dølen nøler I efter?

Formanden:

Fru Else Theill Sørensen – hvis man har tid.

Else Theill Sørensen (KF):

Udskyld formand.

Formanden:

Det er helt i orden.

Else Theill Sørensen (KF):

Der er næppe nogen her, som ikke ved, at der i store dele af befolkningen er en god portion skepsis og bekymring over den udlændingepolitik, der i mange år har været ført her i landet.

Der er nu strammet op på mange områder, men en af de ting, jeg i hvert fald stadig hører meget ofte, er: Når nu folk har fået afslag på asyl i Danmark, og de skal rejse hjem, hvordan kan det så gå til, at de bare bliver her? Og endnu mere uforståeligt er det, når der er tale om personer, der er udvist ved dom.

Med lovforslaget, som vi har her, styrkes indsatsen for at få afviste asylsøgere til at forlade landet og rejse hjem. Jeg er sikker på, at en mere konsekvent hjemsendelsespraksis vil øge befolkningens accept af udlændingepolitikken, og det er fantastisk vigtigt, ikke mindst af hensyn til de udlændinge, der bliver her, og som skal starte en ny tilværelse i Danmark af midlertidig eller permanent karakter.

Lovforslaget indfører en ny og meget mere konsekvent procedure for udsendelse, og sammen med de ændrede betingelser for at søge humanitær opholdstilladelse bør det fremrykke udrejsen ganske betydeligt.

Der har efterhånden udviklet sig en praksis, hvor stort set alle afviste asylsøgere, når de har fået afslag og har anket og fået endnu et afslag, helt automatisk søger om humanitær opholdstilladelse. Da denne ansøgning har opsættende virkning, betyder det en yderligere forlængelse af et ophold i Danmark, som i de allerfleste tilfælde alligevel ender med udsendelse.

Fremover skal ansøgning om humanitær opholdstilladelse ske samtidig med, at den første afvisning ankes, så sagerne kan behandles parallelt. En ansøgning om humanitær opholdstilladelse vil altså ikke forlænge opholdet, og de grundløse ansøgninger vil så formentlig aldrig blive indgivet.

Kl. 11.30

Efter Det Konservative Folkepartis mening skal vi i Danmark give beskyttelse til de mennesker, der har beskyttelse behov. Men har de ikke

det, hører de ikke hjemme under flygtningebegrebet, og så må de forlade landet. Det Konservative Folkeparti kan støtte forslaget.

Anne Baastrup (SF):

Afviste asylsøgere skal hjemsendes i ro og værdighed, for at citere FN's regler på området.

Forudsætningen for respekten for asylsystemet er, at der er konsekvens ved en afvisning. SF finder derfor – nu skal man jo altid være positiv – at det er godt med en øget rådgivningsforpligtelse. Men vi står i øvrigt fuldstændig uforstående over for disse stramninger og finder det bl.a. dybt problematisk med f.eks. madkasseordningen for børnefamilierne. Her straffer man endnu en gang børnene.

Forslaget er præget af total mangel på retssikkerhed. På centrale punkter er domstolskontrol udeladt. Foto, fingeraftryk m.v. kan sendes tilbage til hjemlandet. Har ministeren egentlig overvejet, hvilke konsekvenser det får for afviste asylansøgere, at hjemlandets politi nu kender til dem og nu ved, hvad det er, de har søgt om her i Danmark? Hvilke konsekvenser får det for disse mennesker? Hvorfor har man ikke i det mindste domstolskontrol her?

Man lægger også op til en frihedsberøvelse uden tidsgrænse. At tænke sig, at man forestiller sig, at mennesker, som konkret er bange for at blive sendt hjem, nu skal udsættes for en frihedsberøvelse fuldstændig uden nogen form for sammenhæng med den såkaldte forbrydelse, de har begået, nemlig at de simpelt hen er bange for hjemsendelsen.

Forslaget bærer præg af en tyrkertro på, at asylsystemet er hundrede procent korrekt, uanset at de konkrete afgørelser, der træffes i Flygtningenævnet, præges af, hvem det er, der som dommer leder mødet. Jeg har personlig med ujævne mellemrum været flygtningeordfører, en opgave, jeg synes er meget vanskelig, fordi jeg får kendskab til sager, der afgøres forkert, og hvor mennesker sendes tilbage til død eller tortur.

Disse mennesker, som kender deres usikre fremtid ved hjemsendelsen, og som nu har fået en afvisning i første instans, ødelægges psykisk og søger derfor ikke sjældent humanitær opholdstilladelse. Den mulighed svækkes med forslaget, fordi denne afgørelse nu skal træffes på samme tid.

Jeg har forstået, at afgørelsen træffes i to forskellige fora, men jeg tror ikke, ministeren helt har forstået den totale mangel på accept af, at en

afgørelse kan falde ud til afvisning. Det drejer sig om flygtninge, det drejer sig om mennesker, som subjektivt har en angst for, hvad det er, der sker ved en afvisning, og som simpelt hen selv er overbeviste om, at de får asyl i Flygtningenævnet.

Disse mennesker skal så, samtidig med at de skal koncentrere sig om at dokumentere deres ansøgning om asyl, fordi de konkret, individuelt er forfulgt og kan risikere død, tortur, fængsel m.v. ved hjemsendelse, samtidig forberede en ansøgning om en humanitær opholdstilladelse, en ansøgning, der skal dokumenteres via psykologerklæringer, lægeerklæringer m.v., en ansøgning, som har et helt, helt andet indhold end den konkrete asylansøgning.

Det er vores indtryk, at man herved fuldstændig udraderer muligheden for på et reelt grundlag at få en humanitær opholdstilladelse, et problem, som jo også især Advokatrådet påpeger i deres høringssvar.

SF afviser totalt det her forslag. Vi mener, at det er en helt forkert måde at løse det problem, der er ved, at folk ikke kan blive modtaget i deres hjemland, på.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er også Det Radikale Venstres opfattelse, at afviste asylansøgere skal rejse hjem. Det har vi allerede i dag en række muligheder for at sikre. Bl.a. er der mulighed for at sætte asylansøgere, som man kan frygte vil gå under jorden, i fængsel.

Lovforslag nr. L 156 rummer for os at se nogle aldeles urimelige og umenneskelige sanktionsmuligheder over for de mennesker, der af den ene eller den anden grund ikke tør eller kan vende hjem. Vi synes ikke, at der skal være øget adgang til at frihedsberøve afviste asylansøgere. Kriminelle asylansøgere har vi allerede mulighed for at sætte i fængsel, og det skal vi selvfølgelig. Andre asylansøgere, som nægter at tage hjem, kan vi fratage deres sociale ydelser. Det vil sige, at disse mennesker jo ikke ligger samfundet til last i noget væsentligt omfang. Hvis de stadig vælger at blive under disse omstændigheder, så må de have en meget god grund til det.

Kl. 11.35

Vi kan på ingen måde acceptere, ja, vi finder det aldeles uanstændigt, at børn nu åbenbart også skal bøde for regeringens udlændingepolitik.

Børn skal nu kunne anbringes i Sandholmlejren, hvis deres forældre nægter at udrejse. Sig

mig: Kan børnene gøre for det? Kan forældrenes valg begrunde, at børn skal anbringes sammen med kriminelle? Nej! Og børn skal selvfølgelig heller ikke sættes på madpakke, de skal ikke straffes for, at deres forældre opfører sig ufornuftigt.

Den danske stat forsøger med dette forslag at ramme forældrene gennem børnene. Ved at gøre børnene til ofre håber man at såre forældrene. Den form for psykologisk krigsførelse med børn som skyts deltager vil ikke i, den er ikke værdig, heller ikke i Danmark.

Forslaget omfatter endvidere en ny procedure for behandling af ansøgninger om humanitær opholdstilladelse. Vi er i tvivl om, hvorvidt det er en god idé.

I den positive vægtskål tæller, at afviste asylansøgere, som oplagt har mulighed for at få en humanitær opholdstilladelse, hurtigere kan få en afgørelse. Imod tæller, at det kan være vanskeligt på den korte tid at nå at fremskaffe al relevant dokumentation til en ansøgning om humanitær opholdstilladelse.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget.

Søren Søndergaard (EL):

Argumentet for de stramninger, der ligger i det her forslag, er, at der er behov for en skærpe for at kunne udvise afviste asylansøgere.

Behovet er efter regeringens mening opstået, fordi der er en gruppe af mennesker, som ikke umiddelbart efter et afslag forlader landet frivilligt. Over for de her mennesker skal der så sættes forskellige initiativer i værk, som kan sætte skub i deres udrejse.

Nu er det jo sådan, at udlændingeloven allerede i dag indeholder en række redskaber, som myndighederne kan bruge til at lægge pres på folk, så de kan forlade landet, og vi mener sådan set ikke, at der er behov for at skærpe disse muligheder yderligere.

Sagen er jo den, at det, regeringen her lægger op til, i realiteten betyder, at man tvinger folk til at skrive under på papirer, som skal vise, at de gør noget frivilligt, selv om det overhovedet ikke er tilfældet. Man tvinger folk til at lyve. Uanset om Flygtningeævnets og Udlændingestyrelsen måtte mene noget andet, så er der ikke nogen, der skal tvinge de mennesker, der er bange for deres liv, til at skrive under på, at det er de ikke.

Vi kan jo tage et konkret tilfælde. For kort tid siden så vi i medierne en ganske bestemt sag om en ung mand fra Iran, som var kommet hertil

sammen med sin mor på flugt fra det fundamentalistiske regime, som mange ellers ved festlige lejligheder herinde i Folketinget hævder, at de er imod. Han fik asylafslag og blev tvangsmæssigt sendt tilbage til Iran, og så skulle man selvfølgelig tro, at den sag ikke var længere, men det var den. For nu er han dukket op fra et af Irans fængsler, hvor han har siddet indespærret og været udsat for tortur.

Nogle vil måske sige: Nå, men det er bare et enkelt ulykkeligt eksempel, men sådan er det jo ikke. Hvis vi bare opholder os ved Iranflygtningene, så har der også været andre eksempler på folk, som er blevet sendt tilbage, og som er forsvundet. Hvad er der sket med dem? Vi ved det ikke.

Den unge mand fra torturkammeret i Teheran er altså ikke enestående, når det gælder tilbagesendelser til Iran, hvad angår forsvindinger. Det enestående er, at han er kommet ud igen, at vi har fået fortalt eksemplet på, hvad der er sket, når han er blevet sendt tilbage, også selv om de danske asylmyndigheder besluttede, at der ikke var nogen grund til, at han fik asyl.

Det her viser jo meget godt problemet: Skal en sådan person tvinges til at skrive under på, at han vender tilbage helt frivilligt? Det synes vi ikke. Vi synes, at regeringen skal tage ansvaret.

Hvis regeringen har den opfattelse, at det er fuldstændig uden fare at vende tilbage, så send dog folk tilbage. Smid dem ud med faldskærm, eller gør, som hr. Søren Krarup siger, sæt dem på et fly, og flyv dem hjem, aflever dem. Det er da ikke noget problem, hvis det er så sikkert for dem. Regeringen kan bare tage skridt til at udvise dem, og så kan regeringen tage ansvaret for, hvad der sker med dem, men lad være med at kræve af folk, at de skal skrive under på, at de gør noget frivilligt, som under ingen omstændigheder er frivilligt.

Bodil Kornbek (KRF):

Kristeligt Folkeparti er enig med regeringen i, at afviste asylansøgere skal sendes hjem. Asylansøgere skal ikke kunne trække deres sag ud i det uendelige, fordi de ikke vil give myndighederne de nødvendige informationer.

Kl. 11.40

Det kan derfor i nogle tilfælde være nødvendigt at indføre visse foranstaltninger for at få de afviste asylansøgere sendt tilbage, men de midler, der benyttes, må hele tiden bruges i respekt for medmennesket, også selv om medmennesket altså er en afvist asylansøger.

Vi har visse forbehold over for dette forslag. Madkasseordningen har vi i Kristeligt Folkeparti været stærkt kritiske over for, fordi vi mener, at den er degraderende for asylansøgerens værdighed. Og det gør altså kun sagen værre, at regeringen med lovforslaget strammer yderligere op på ordningen, så børnefamilier med børn helt ned til 7 år kan omfattes af madkasseordningen. Vi mener, at det altså er en belastning først og fremmest for børnene.

Derudover er vi også meget forbeholdne over for forslaget om øget adgang til at frihedsberøve afviste asylansøgere uden tidsmæssig grænse. Og vi ønsker under udvalgsbehandlingen at få yderligere belyst, om dette er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskommission. Der må være en vis retssikkerhed også for en afvist asylansøger.

Så er der ændringerne af reglerne om optagelse og videregivelse af fingeraftryk til hjemlandet. Der står i lovforslaget, at man altså uden udlændingens samtykke kan videregive det her. Men vi må vel formode, at der i det mindste som minimum sker en orientering. Igen må der altså være en vis retssikkerhed også for afviste asylansøgere.

Lovforslaget lægger så også vægt på – og det er jo så positivt – at der skal være en øget rådgivning; men som jeg læser forslaget, er den rådgivning hovedsagelig omkring praktiske forhold ved asylansøgerens udrejse.

Man kunne forestille sig, at den rådgivning i allerhøjeste grad også burde være noget orientering og rådgivning om de faktiske forhold i hjemlandet, som måske hermed også kunne sørge for, at den afviste asylansøger fik en vis tryghed ved at vide, at det er godt nok at komme hjem, og at man også dermed i forslaget her vil give en genetableringsydelse, som man så har sat til 3.000 kr.

Det finder jeg kan være positivt nok, men jeg kan ikke gennemskue bare ved at læse det her forslag, om de 3.000 kr. så er et godt niveau eller ej. Men det kan man jo så se på under udvalgsarbejdet.

Så er der også forslaget om at fremrykke tidspunktet for ansøgning om humanitær opholdstilladelse. Det er også noget, vi vil se på i udvalgsarbejdet. Vi har også på dette område visse forbehold.

Vi vil gerne medvirke konstruktivt i det videre arbejde, men vi må sige, at vi som udgangspunkt er meget forbeholdne over for det samlede lovforslag.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke for den meget brede tilslutning til lovforslaget. Og til de kritiske røster, der har været, vil jeg sige: Guderne skal vide, at det ikke er en let problemstilling, vi står med. På den ene side ved vi, at asylsystemet som alt andet menneskeskabt kan fejle. Det ved vi. Jeg tror, der er langt, langt flere, som får asyl, som ikke skulle have haft det, end der er, som ikke får asyl, som skulle have haft det. Men det er menneskeværk. Det skal jeg være den første til at erkende.

Der er vidt forskellige motiver, vidt forskellige situationer. Men vi baserer altså vores asylsystem på de internationale konventioner. Det gør nu også 15 EU-lande – snart 25 EU-lande – og vi har et så godt system, som man kan have, med hensyn til, hvem der fortjener asyl, og hvem der ikke gør.

Så kommer problemet med dem, som – efter måske at have klaget, måske flere i omgange – fortsat får afslag. De skal hjem, enten rejse frivilligt hjem eller hjemsendes. Og jeg vil godt takke for, at næsten alle har sagt det så klart her fra talerstolen. Derom kan der ikke være nogen tvivl. Ellers kan vi lige så godt nedlægge hele asylsystemet.

Nu er vi så i den situation, at antallet af personer i udsendelsesposition, som ikke vil rejse hjem, er voksende. Det hænger sammen med situationen i forskellige lande.

Jeg indgik en tilbagetagelseaftale med den serbiske minister allerede for mere end et halvt år siden. Den blev først ratificeret i det serbiske parlament for godt en måned siden, og den er endnu ikke blevet ført ud i livet. Det venter jeg meget utålmodigt på. Vi har også en aftale med Armenien. Jeg har haft møde med den afghanske minister, som i princippet accepterer, at de, der får afslag, skal tilbage til Afghanistan.

Kl. 11.45

Jeg har som formand for EU's Ministerråd for indenrigs- og justitsministre været med til at vedtage dels et generelt repatrieringsprogram og dels et specielt repatrieringsprogram for Afghanistan. Det starter til april, når sneen er kommet af jorden, og på det tidspunkt vil Danmark selvfølgelig deltage i de fælles hjemsendelser, 1.500 om måneden, men derudover vil vi selvfølgelig forsøge i slipstrømmen af disse EU-hjemsendelser at gøre vores egen indsats.

Vi vil selvfølgelig gøre alt, hvad vi kan for i samarbejde med UNHCR og den internationale migrantorganisation at være så behjælpelige

som muligt, sådan at de mennesker, der sendes tilbage, får så smertefri en hjemkomst som muligt, og der tænker jeg især på bolig. Men kunne man hjælpe de pågældende med en lille startkapital til et job eller en virksomhed, ville det jo være godt.

Det er derudaf, tanken er opstået om at give dem et lille beløb på lommen som en kvittering, en hjælp. Det beløb kan ikke være voldsomt højt, for så kan det blive en trækfaktor. Det må heller ikke være alt for lavt. Vi har sat tallet 3.000 kr. og 1.500 pr. barn. Det er ikke noget dårligt beløb, og det skal sammenholdes med, at hidtil har vi sendt folk hjem uden en klink.

I Kosovo har vi helt særlige problemer af en særegen type, som vi ikke har været ude for før, men nu er der en enighed mellem ministeriet og Kosovos FN-regering om, at vi nu kan få gang i hjemsendelserne igen.

Så jeg kan forsikre, at regeringen gør, hvad den kan, men den har også brug for nogle ekstra redskaber. Det er det, dette lovforslag handler om, en kombination af konsekvens, sanktion – og belønning, hvis man gør det, som er det eneste rimelige, når man har fået sin sag behandlet gennem indtil flere instanser, at man så følger afgørelsen og er villig til at benytte den mulighed for at komme hjem, som det danske samfund præsenterer en for.

Jeg har da selv overvejet spørgsmålet om, hvorvidt madpakkeordningen skal gælde for børnefamilier, og løsningen er altså: Ikke for børnefamilier med børn under skolealderen, men nok for børnefamilier, hvis børnene er over skolealderen. Det skal ses på baggrund af, at disse familier jo vil få et ganske stort beløb, hvis de siger ja til frivillig hjemsendelse. Det skal ses på baggrund af, at de faktisk får tilbudt en hjemrejse, en rute, en flybillet, som selvfølgelig også betales af den danske stat.

Det er dem selv, der nægter det, og derfor er det altså vanskeligt at sige til alle, der har børn, at for dem er der ingen konsekvens. Vi har valgt at sætte grænsen ved de 7 år. Men også denne afgrænsning er jo menneskeværk. Den er måske for mild i visse tilfælde og for skrap i andre tilfælde. Det skal jeg ikke bestride.

Med hensyn til fingeraftryk kan jeg oplyse, at politiet ikke har problemer med at få retskendelse om udlevering af fingeraftryk. Derfor er det et unødigt omsvøb, som også kan bruges til at trække tiden i langdrag, og det er derfor, vi foreslår, at man kan videregive fingeraftryk uden retskendelse.

Så vil jeg til sidst sige om humanitær opholdstilladelse, at man får god vejledning i, hvordan man kan søge humanitær opholdstilladelse. Og der er jo lægehjælp på asylcentre. Asylansøgere, som er alvorligt syge, har jo adgang til en læge, og naturligvis er det sådan, at man også på et senere tidspunkt end 15 dage efter afslaget kan søge humanitær opholdstilladelse, hvis der f.eks. er en ny grund til det.

Kl. 11.50

Så det er ikke sådan, at man én gang for alle har afskåret sig fra, at der kan tages menneskelige hensyn, selv om vi nu beder om, at behandlingen af anmodningen om humanitær opholdstilladelse finder sted parallelt med behandlingen i Flygtningenævnet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår slet ikke regeringen på det her område. Der er nogle folk, der har fået afprøvet, om de har ret til at få asyl i Danmark. Så har de danske asylmyndigheder besluttet, at de ikke kan få asyl i Danmark, de har ikke noget asylgrundlag, fordi de kan tage hjem uden problemer.

Hvorfor sender man dem så ikke bare hjem? Vi har jo haft forslaget her fra Dansk Folkeparti: om bord på et fly, ud af landet, hjem til hjemlandet. Hvad er problemet? Hvorfor gør man ikke det?

De risikerer jo ikke at blive forfulgt, når de kommer hjem. Det regime, de kommer hjem til, er jo i orden, det generer dem ikke. Hvad er problemet med bare at hælde dem ud?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det sidste var, hvad jeg vil kalde et godt spørgsmål, som jeg vil gøre til mit eget med tilføjelse af vores ordførers citat af Tordenskjold: Hvad dølen nøler I efter?

Fristen for udsendelse af afghanerne er jo blevet udsat og udsat. Vi er nogle, der har undret os over integrationsministerens henvisning til de EU-udsendelser, der vil ske – meget moderate EU-udsendelser på 1.500 – og har gjort integrationsministeren opmærksom på, at i hele Europa er Danmark og Bertel Haarder blevet kendte navne, der er i front, og så skal vi selvfølgelig ikke lægge os i slipstrømmen af EU.

Men så forstod jeg nu på integrationsministeren, at ud over EU-udsendelserne vil man forsøge – man vil forsøge – at lave noget mere. Hvorfor vil man forsøge at få gældende lov over-

holdt? Det er da ikke noget, man forsøger på. Det er simpelt hen noget, man gør.

Det store flertal af befolkningen, som den 7. maj glædede sig over forliget om udlændingepolitikken, begynder at blive meget, meget utålmodige. De kan simpelt hen ikke fatte, hvorfor de afghanere ikke skal hjem.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det var en flot erkendelse, ministeren kom med, at der kan ske, og der sker fejl i asylsagsbehandlingen, med at mennesker bliver sendt hjem til død, tortur og fængsel.

Agter ministeren at komme med nye forslag omkring forøgelse af retssikkerheden, således at det ikke sker?

Har ministeren overvejet, om det er i strid med børnekonventionen, at man nu anbringer børn helt ned til 7-års-alderen i fængsel sammen med voksne kriminelle?

Det ved jeg justitsministeren er optaget af at prøve at forhindre. Hun er ikke så god til det. Men har ministeren overvejet, om der er problemer med børnekonventionen, og agter han i givet fald – jeg hørte jo, der var en åbning, ministeren var lidt bekymret – at følge den op, således at vi overholder børnekonventionen, så børn ikke bliver sat sammen med voksne kriminelle, men et andet sted?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan forsikre fru Anne Baastrup, at jeg ikke vil øge retssikkerheden. Undskyld, det lyder måske lidt provokerende.

Men det er et endnu større problem i det danske asylsystem, at vi af hensyn til retssikkerheden har lavet så mange muligheder for at klage, at tiden går, og årene går, og efterhånden har man en fuldstændig fortvivlende situation, fordi folk så har været her så længe, og fordi retsgarantierne tager så lang tid at opfylde.

Så svaret er nej, og det er ikke for at provokere, men det er bare for at nævne, at det har altså også en pris, hvis man indfører endnu flere muligheder for at påklage en afgørelse.

Kl. 11.55

Jeg skulle engang i en tv-avis som led i den weekendunderholdning, som begge tv-stationer ynder at have, hvor man – uden at man har fået sagen inden for almindelig arbejdstid – pludselig skal stille op og svare på noget, de finder frem kl. 16.30 eftermiddagen. Der kan jeg

huske, at jeg efterfølgende fandt ud af, at den sag, jeg var blevet interviewet om, havde været behandlet 10 gange. Alligevel gav veldædige mennesker udtryk for, at den var afgjort helt forkert, og det kunne alle jo se osv. 10 gange havde den været igennem! Skal vi virkelig op på 15? Jeg spørger fru Anne Baastrup. Det synes jeg ikke, så svaret er nej.

Så var der spørgsmålet om, hvorfor jeg ikke bare sender dem hjem, og hvad dølen nøler vi efter? Hvis jeg var i opposition, så ville jeg sige det samme. Nu er jeg altså den, der skal udføre det, og så er det ikke så let. Jeg tror, jeg beskrev alle bestræbelserne i forhold til Serbien-Montenegro, i forhold til Armenien, i forhold til Afghanistan, i forhold til Kosovo: Vi ligger ikke på den lade side. Jeg tror også, jeg kan garantere for, at der vil komme mange hjemsendelser i det forår, som nu snart begynder. Og der er ikke tale om, at vi sådan går og venter længere end nødvendigt.

Ser man på Irak og ser bort fra den helt aktuelle situation, så har vi i årevis ikke kunnet sende hjem til den sydlige del af Irak, for det var ikke sikkert. Vi kunne sende hjem til den nordlige del af Irak, men kun gennem Tyrkiet, og Tyrkiet accepterede kun frivillige hjemsendelser. De vil ikke acceptere, at danske betjente følger afviste irakere til den irakiske grænse gennem Tyrkiet.

Hvad gør man så, når man rent fysisk ikke kan få dem bragt til deres hjemland? Lovforslaget her rummer denne blanding af nye redskaber og også en anerkendelse, en belønning, et håndslag til dem, som straks skrev under på, at de gerne ville rejse hjem frivilligt. Det er jo den frivillighed, som er løsningen i stedet for disse evindelige forsøg på, om det nu går, kan vi trække den ud så længe, så vi får lov at blive. Det er jo det, der trækker det hele ud i en ulidelig pine for alle parter. Det undergraver tilliden til asylsystemet, og det invaliderer folk.

Min påstand er, at en meget stor del af de psykiske men, nogle af kosovoflygtningene har, har de fået på grund af, at sagerne er blevet trukket i langdrag i det uendelige, som de mange retsgarantier desværre forårsager.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er imponerende at høre, at integrationsministeren så stolt siger, at han overhovedet ikke vil gøre noget for at forbedre retssikkerheden. Det er klar tale.

Jeg vil meget gerne spørge integrationsministeren, som jo på mange måder er optaget af, at der er nogle, som tjener penge på at transportere folk over grænserne, om noget, som jeg sådan set har spurgt om før ved flere lejligheder uden reelt at have fået svar: Hvorfor er integrationsministeren ikke villig til at bryde det monopol, som menneskesmuglerne har på at hjælpe folk, som er forfulgt? Denne her regering har jo fjernet muligheden for at kunne søge asyl fra nærområderne. Man har fjernet muligheden for at søge asyl i de områder, hvor flygtningene rent faktisk befinder sig, og derved giver man jo monopol til menneskesmuglerne, fordi de rent faktisk er de eneste, som kan hjælpe personer, som er forfulgt.

Hvorfor er en liberal minister ikke optaget af bryde det monopol, som man selv i den grad kommer til støtte med denne her politik?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne kvittere for ministerens åbenhed i forhold til nogle af de debatter, der har været her, og give udtryk for lidt bekymring for visse dele af indholdet i lovforslaget. Men ministeren sagde også noget om, at det faktisk var relativt nemt for politiet at få adgang til at foretage sig nogle ting, og det er vi meget opmærksomme på. Vi har også anerkendt, at der kan være visse ting, man skal foretage uden samtykke.

Jeg vil bare gerne appellere til, at ministeren så også er åben over for, at der er orienteringspligt. Vi vil jo gerne have, at asylansøgere opfylder deres orienteringspligt 120 pct., men så kunne vi også godt selv gå foran, når vi laver noget uden samtykke, og indføre en gensidig orienteringspligt.

Kl. 12.00

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil også gerne kvittere for den åbning, jeg fornemmede, der var i ministerens tale vedrørende børnene, at ministeren også har et svagt punkt, når det drejer sig om børn, der skal sættes på madpakkeordninger og placeres i Sandholmlejren.

Det er jo ikke i overensstemmelse med børnekonventionen. Vi ved det alle sammen, og vi ved også alle sammen, at det ikke er i overensstemmelse med almindelig anstændighed. Vi kan simpelt hen ikke tillade os bare at sende nogle børn op i Sandholmlejren til kriminelle asylan-

søgere. Vi kan ikke bruge børnene som led i en psykologisk krigsførelse mod deres forældre.

Jeg håber meget, at ministeren vil være med til, at vi ser på den del af lovforslaget og får det pillet ud, sådan at lovforslaget i hvert fald på det punkt bliver rettet noget op, så vi kan se hinanden i øjnene, herunder også de børn, det vedrører.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne i udvalget give nogle oplysninger om, hvad det er for placeringer af børnefamilier, man i givet fald tænker på, for der er flere ordførere, der har sagt, at vi ikke kan placere børn sammen med kriminelle. Det tror jeg bestemt heller ikke bliver tilfældet, men det synes jeg at jeg skal give et svar på til udvalget. Jeg har forstået spørgsmålet.

Jeg vil ligeledes gerne fremsende svar på, om der er problemer ved at orientere de pågældende, hvis fingeraftryk udveksles med hjemlandet. Jeg vil gerne give et svar i udvalget på, om der er problemer ved at give en sådan orientering, eller om man allerede giver den.

Op til hr. Kamal Qureshi: Den diskussion om ansøgninger fra ambassader har vi mildest talt ført. Jeg tror, vi har været på talerstolen 30 gange begge to, så jeg vil ikke rippe op i den diskussion.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrop (SF):

Ministeren har fuldstændig ret i, at asylsagsbehandlingen tager meget lang tid, men er ministeren så ikke også enig med mig i, at det fortrinsvis skyldes, at Udlændingestyrelsen er underbemandet eller har en struktur, som gør, at det kan tage, hvad er det? Er det 3, er det 4, er det 5 måneder før første asylsagssamtale?

Så nævnte ministeren spørgsmålet om den iranske dreng, som efterfølgende er blevet fundet i en græsk lejr. Ministeren ved eller burde vide, at den sag, der var blevet behandlet 10 gange, var sagen vedrørende moderen. Sagen vedrørende drengen tog 1½ dag.

Så endnu en gang for at følge op på hr. Søren Søndergaards spørgsmål:

Hvorfor sender man ikke irakiske flygtninge med et fly til Bagdad? Hvad er det, der sker med dem? Det synes jeg ministeren skulle forholde sig til: Hvorfor kan man ikke anvende almindelige officielle hjemrejsemuligheder? Hvad er det, der sker med de mennesker, der kommer, når en

diktator ser, at de har søgt asyl i et andet land? Hvad er det så, der sker med dem? Hvorfor skal de smugles ind?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Der var jo noget vist rørende ved at opleve en repræsentant for den tidligere opposition stå heroppe og sige: Det er ikke så let. Det ville jeg også have sagt, dengang jeg var i opposition, det kan jeg godt forstå, oppositionen siger, men det er jo ikke så let.

Nej, det er ikke så let, for det, der er kendsgerningen i det her, er, at ministeren forlanger, regeringen forlanger, at folk skal skrive under på, at de fuldstændig frivilligt rejser tilbage. Det er folk, som er flygtet, fordi de – med rette eller urette, det er sådan set ligegyldigt – inde i deres hoveder frygter, at de kan blive torteret, eller de kan blive fængslet, eller de kan blive slået ihjel.

Man forlanger, at de skal lyve, og for mig er det simpelt hen bunden, at vi har en regering, der forlanger, at mennesker skal skrive under på, når de lyver. Hvis regeringen mener, det er sikkert at sende dem hjem, så send dem hjem, ellers erkend, at der er nogle problemer og så læg pres der, hvor problemerne er. Det kan være Tyrkiet, eller hvem det er, der ikke vil tillade, at man sender folk gennem deres territorium, i stedet for at lægge presset på folk med det krav, at folk skal lyve. Det er ikke anstændigt.

Kl. 12.05

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Mit hjerte smeltede også lidt, da jeg hørte ministeren sige, at det ikke er så let, og jeg tror gerne, at det ikke er let at være minister, men jeg vil spørge ministeren, om ikke han kan løfte sløret lidt for, hvad det er, der i denne konkrete sag er svært.

Lad mig prøve at give et bud, som kan lede i retning af det spørgsmål. Ministeren er jo foruden at være integrationsminister, jeg havde nær sagt desværre, også europaminister. Der er i dag i Weekendavisen en artikel af Hans Mortensen, hvor både ministeren og jeg udtaler os om dette spørgsmål. Der slutter journalisten med, at i virkeligheden står ministeren i en klemme mellem Dansk Folkeparti og EU, og det er det sidste, jeg gerne vil spørge til.

Hvis det er sådan, at det er EU, der lægger bånd på, at der bliver sat handling bag ordene, kunne ministeren så i hvert fald ikke sige det, si-

ge, at det skyldes et pres fra EU, og det må I have mig undskyldt, for så ved vi, hvad vi kan forholde os til?

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

For det første: Hjemsendelser sker efter en vurdering af sikkerheden i hjemlandet. Den vurdering får Udenrigsministeriet fra FN's Flygtningehøjkommissariat og fra andre kilder, vel også de danske repræsentationer. Det er ét moment, der spiller ind.

Et andet moment er, at hvis man sender folk hjem til Afghanistan midt under den hårdeste vinter, så giver det jo ikke ligefrem de pågældende den bedste start. Derfor har vi altså tilladt os i EU's Ministerråd at sætte april som det tidspunkt, hvor der for alvor skulle komme gang i hjemsendelserne. Men det er ikke sådan, at Danmark er bundet af EU's beslutning, det er os selv, der har ansvaret for, hvor mange vi vil sende hjem, og det er mig, der skal kritiseres for, at der ikke sendes en hel masse hjem i næste uge. Det er mig, der har ansvaret for det, og det må jeg bære.

Jeg bruger kræfterne på at sikre, at der nu kan komme rigtig mange tilbage i det tidlige forår i kraft af alle de aftaler, vi efterhånden har fået indgået. Hvis man kan vælge mellem at få folk hjem på et dårligt tidspunkt og få dem hjem på et godt tidspunkt lidt senere, så tillader vi os altså at foretrække det lidt senere, gode tidspunkt.

Hr. Søren Søndergaard har en dårlig dag i dag. Nu siger han, at vi siger, at folk skal skrive under på noget, der ikke passer, nemlig at de frivilligt rejser hjem. Nej, de skal blot love at medvirke, og så får de en belønning og en billet, 3.000 kr. pr. næse, 1.500 kr. pr. barn. Der er ikke tale om, at man skal skrive under på, at jeg har helt selv besluttet, at jeg nu vil rejse hjem.

Der er altså visse diskussioner her i Tinget, som er komplet meningsløse, og en af dem er den, hr. Søren Søndergaard her pludselig rejste.

Jeg tror, jeg nu også har svaret fru Anne Bastrup, det var i hvert fald min hensigt med min indledning også at svare på hendes spørgsmål. Men hvad angår den såkaldte underbemanding i Udlændingestyrelsen vil jeg gerne understrege, at sagsbehandlingstiden i Udlændingestyrelsen, det vil sige sagsbehandlingstiden, før sagen eventuelt går i Flygtningenævnet, kommer ned på 90 dage i løbet af dette forår, og det er efter de oplysninger, jeg har fået, meget vanskeligt at få den længere ned, fordi der skal indhentes så mange oplysninger fra forskellige steder.

Så jeg tror faktisk ikke, at personalemangel fra nu af vil forlænge pinen for nogen.

Kl. 12.10

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det først hr. Kamal Qureshi for en kort bemærkning. Derefter hr. Søren Søndergaard. Jeg vil gøre hr. Søren Søndergaard opmærksom på, at han får ordet, uanset om han knipser eller ej. Det er ikke et udsænkingssted, det er et parlament.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil nu meget gerne bede ministeren om at forholde sig til det, når der er nogle af folketingsmedlemmerne, som stiller et spørgsmål i forhold til det konkrete lovforslag, som ministeren i dag har i Folketinget.

Når ministeren gang efter gang anfører det som et problem, at folk kommer til Danmark ad forskellige ruter, og det er et stort problem, og folk burde egentlig blive i nærområderne og andet, så er det vigtigt, at ministeren forholder sig til, at regeringen ved at fjerne muligheden for at søge asyl i nærområderne har givet monopol til menneskesmuglerne, som i dag er de eneste, der kan få folk væk fra de områder, hvor de er forfulgt.

Svaret fra ministeren er jo så at lave nogle statsautoriserede menneskesmuglere fra dansk side, som så skal smugle folk tilbage over forskellige områder og gennem forskellige andre landes territorier. Hvis nu det er så sikkert, er der vel ikke nogen grund til at skabe de her menneskesmuglerruter, som skal sende folk tilbage til de steder, de flygtede fra. Så er det vel bare at bruge de autoriserede ruter og sende dem hjem ad dem.

Hvorfor har ministeren på den ene måde med sin politik skabt monopol til menneskesmuglerne, som er de eneste, der kan få folk væk fra de steder, hvor de er forfulgt, for efterfølgende at beskæftige andre med at smugle folk tilbage igen ad andre ruter?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal trygt overlade det til andre at afgøre, hvem der har en dårlig dag, om det er ministeren eller undertegnede, men jeg lyttede efter, hvad ministeren sagde.

Ministeren sagde: Tyrkiet vil kun acceptere at lade folk rejse igennem til det nordlige Irak, hvis

de gør det frivilligt. Og den måde, man vil få dem til at gøre det frivilligt på, er ved at sætte dem på madpakkeordninger med alle mulige tvangsforanstaltninger.

Man vil altså tvinge folk til at lade, som om de gør noget frivilligt, de absolut ikke gør frivilligt. Det er sandheden i denne her sag. Det er kendsgerningerne i denne her sag. I stedet for at man lægger presset på de forhindringer, der er for at man kan sende folk hjem, hvis man ikke mener, de skal være i Danmark.

Men jeg indrømmer, at det er meget lettere at fratage en flygtning eksistensgrundlaget oppe i Sandholmlejren, end det er at lægge pres på det tyrkiske regime. Det forstår jeg godt. Det er da meget lettere at lægge pres på en eller anden stakkels asylansøger, end det er at gøre noget ved de diktaturer, f.eks. det fundamentalistiske diktatur i Iran, der mishandler folk, når de kommer hjem. Det forstår jeg godt, men det er ikke ligefrem en særlig stor heltegerning fra regeringens side.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kvitterer for, at ministeren anerkender, at det faktisk kan være livsfarligt, hvis folk anvender de almindelige flyruter, når de bliver hjemsendt. De skal smugles ind. Det har ministeren herved anerkendt. Men jeg synes så samtidig, at ministeren bør overveje, om retssikkerheden er i orden i asylsystemet.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg ved ikke, hvordan fru Anne Baastrup har fået den opfattelse, at jeg skulle have anerkendt, at det er en sikkerhedsrisiko for en afvist asylansøger at tage hjem med et rutefly.

Selvfølger er det ikke det, men det forudsætter jo, at vedkommende er villig til det, og det er det, vi gerne vil opfordre og også presse dem til. Der er ikke noget galt i at presse dem til frivilligt at tage den hjemrejsemulighed, der er.

Og så har jeg altså ikke noget at sige yderligere til hr. Kamal Qureshi. Sagen er ikke på dagsordenen. Jeg tillader mig at lade være med at gå ind på den diskussion om ambassadereglen, som er meget begrænset, som vedrører folk, der i forvejen har tilknytning til Danmark, og som i øvrigt ikke vedrører ambassader i hjemlandene, men ambassader i helt andre lande.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 12.15

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 158: Forslag til lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 29/1 2003).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Tina Nedergaard (V):

For Venstre er det helt afgørende, at udlændinge med opholdstilladelse i Danmark får mulighed for at udvikle sig i og med det danske samfund. Det kræver imidlertid, at den enkelte udlænding får de bedst mulige betingelser for at sikre sin egen og sin families forsørgelse.

Effekten af, at førstegenerationsindvandrere kommer i beskæftigelse, kan simpelt hen ikke overvurderes. Succesrig integration af forældrene vil naturligt også kunne aflæses i børnenes muligheder for uddannelse og job.

Undersøgelser, analyser og erfaringer peger på, at forudsætningen for, at udlændinge, som bosætter sig i Danmark, får en god start og fodfæste i det danske uddannelsessystem og på arbejdsmarkedet, er, at de hurtigt og effektivt tilegner sig det danske sprog.

I Venstre hilser vi derfor nærværende forslag velkommen. Målet med lovforslaget er nemlig helt i forlængelse af Venstres integrationspolitik: at effektivisere danskundervisningen og dens sammenhæng med den øvrige integrationsindsats.

Venstre finder det hensigtsmæssigt, at kommunerne får større frihed til at organisere danskuddannelses tilbuddet efter den enkeltes behov under hensyntagen til eventuelt erhvervsarbejde eller aktivering.

Det er ligeledes også positivt, at lovforslaget lægger op til, at udlændinge skal tilegne sig dansk på et anvendeligt niveau inden for 3 års undervisning. Loftet på de 3 år sender et klart signal om, at vi har en forventning om, at man som hovedregel kan erhverve sig tilstrækkelige dansk kundskaber inden for denne tidsramme. Dette sker selvfølgelig under hensyntagen til, at målgruppen bor i et dansksproget land, omgives af danskere, måske handler ind hos danskere og altså modtager intensiv danskundervisning.

Forslaget lægger også op til, at danskundervisningen tilrettelægges som egentlige uddannelser. Det har ikke alene retorisk betydning, men også betydning for brugeren og omgivelserne. Betegnelsen markerer, at personen er i færd med at uddanne sig til at blive dansksproget og ikke blot tager noget undervisning.

Personer, som f.eks. er opvokset i et land, hvor fattigdom og dårlige tilbud har fastholdt dem i analfabetismens svøbe, vil efter min opfattelse også opleve denne ændring som et løft. At tage en uddannelse er vel nok i alle samfund omgivet af prestige og muligheden for fremgang for én selv og éns familie.

Uddannelsen foreslås modulopbygget, hvor tilegnelsen af færdigheder vurderes efter hvert modul og tilfredsstillende resultater forudsættes, før man går videre til det næste modul. Det giver en sikkerhed for, at den enkelte elev følges tæt og der eventuelt kan sættes specielt ind i forhold til områder, hvor eleven har vanskeligt ved at honorere kravene.

Samtidig vil en centralt stillet prøve give de fordele, som kendes fra andre færdigheds- og kompetencebeviser, nemlig at arbejdsgiver og andre hurtigt kan danne sig et overblik over personens færdigheder.

Det er ligeledes positivt, at personer, som ikke kan bestå disse centralt stillede prøver, kan få et deltagelesbevis, da dette i sig selv sender et signal til arbejdsgiverne om, at her er en person, som ønsker at udnytte sit potentiale. Dette er givetvis mindst lige så vigtigt, som at man kan skelne mellem »ligge« og »lægge«.

I forlængelse heraf er det også givet, at en barriere for voksne udlændinges integration i uddannelsessystemet og på arbejdspladserne kan være manglende kendskab til det danske ar-